

Sygn. akt **IV Ka 757/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Anna Dziergawka

Protokolant sekr. sądowy Ewelina Rajska-Krusik

przy udziale Joanny Gawron - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz – Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 28 września 2022 r.

sprawy **K. G.** s. K. i K., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 17 maja 2022 r. sygn. akt IV K 217/22

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 757/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 maja 2022 roku w sprawie IV K 217/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku w postaci:</p> <p>a) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 399 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy z dnia 17 maja 2022 r., w sytuacji gdy w toku rozprawy doszło do zmiany w zakresie kwalifikacji zarzucanej oskarżonemu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa oskarżonego do obrony, albowiem obrońca nie był w stanie, w sposób należyty ustosunkować się do zarzucanych oskarżonemu przestępstw;</p> <p>b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie w dowolny sposób wersji zdarzeń niekorzystnej dla oskarżonego pomimo, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do stwierdzenia (co najmniej) wątpliwości co do przebiegu zdarzenia i udziału oskarżonego w czynie opisanym w akcie oskarżenia, a wątpliwości te powinny skutkować przyjęciem przez Sąd wersji korzystnej dla oskarżonego;</p> <p>c) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 214 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z wywiadu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

środowiskowego celem ustalenia danych co do właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz jego dotychczasowego sposobu życia, podczas gdy oskarżony funkcjonuje w społeczeństwie w sposób prawidłowy, skupia się na pracy zarobkowej oraz życiu rodzinnym.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony dokonał uszkodzenia ciała M. S., w taki sposób, że uderzył pokrzywdzonego dwukrotnie w twarz, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje nie budzących wątpliwości podstaw do uznania winy i sprawstwa oskarżonego.

Ponadto z ostrożności procesowej obrońca oskarżonego w sytuacji nieuwzględnienia przez Sąd II instancji powyższych zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 1a i 4 k.p.k. zarzuty:

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszanej na okres 2 lat próby, która to kara nie uwzględnia w rezultacie w należyтым stopniu przesłanek określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz zaistniałych okoliczności łagodzących.

4. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 115 § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji wszystkich okoliczności składających się na

	<p>ocenę społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a w szczególności poprzez pominięcie niewielkiego rozmiaru wyrządzonej szkody;</p> <p>b) art. 46 § 2 k.k. poprzez orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego zbyt wysokiej nawiązki.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed analizą poszczególnych zarzutów związanych z oceną materiału dowodowego należy podnieść, że ocena ta na podstawie art. 7 k.p.k. winna być dokonana zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Obowiązek ten dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego, który nie może ograniczyć się do prostego zanegowania oceny dokonanej przez sąd I instancji i arbitralnego stwierdzenia, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje nie budzących wątpliwości podstaw do uznania winy i sprawstwa oskarżonego.</p> <p>Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu dowolnej ceny dowodów, połączonego z obrazą art. 5 § 2 k.p.k. (pkt 1 lit b), stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany 		

obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.);

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);

- jest wyczerpująco i logicznie
– z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
– uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu przedmiotowego wyroku.

Odnosząc się w sposób szczególny do zarzutu naruszenia przez sąd a quo art. 5 § 2 k.p.k. warto wskazać, że przepis ten stanowi, iż sąd nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga na korzyść skarżonego. Reguła in dubio pro reo, zawarta w tym przepisie, odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie można jej jednak rozumieć jako reguły uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych winny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną inicjatywę organu procesowego i gruntowną analizę całego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma więc zastosowanie jedynie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie da się usunąć ani w świetle zebranych dowodów, ani w świetle logicznego rozumowania. Przepis

art. 5 § 2 k.p.k. w żadnym razie nie może być bowiem interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście podjął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. Powyższe wątpliwości odnoszą się więc do takiej sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie da się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. W niniejszej sprawie nie zachodzi sytuacja określona w art. 5 § 2 k.p.k., a więc nie może być mowy o obrazie tego przepisu. Zebrane dowody pozwalają na dokonanie ustaleń faktycznych, co uczynił sąd I instancji. Skarżący w oparciu o tą zasadę kwestionuje ustalenia w zakresie przebiegu zdarzenia i winy oskarżonego. Jednocześnie skarżący nie wskazuje na czym dowolność sądu miałyby polegać.

Skarżący stawiając zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 5 § 2 k.p.k. de facto kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji. Taki zarzut został dodatkowo podniesiony w punkcie 2 apelacji, poprzez ogólne stwierdzenie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje nie budzących wątpliwości podstaw do uznania winy i sprawstwa oskarżonego.

Skarżący jako dowód wskazał zaprzeczenie przez oskarżonego, aby dokonał uszkodzenia ciała M. S.. Tymczasem nie można pominąć okoliczności, że oskarżony został rozpoznany zarówno przez pokrzywdzonego jak i świadka jako sprawca zarzucanego mu czynu. Co więcej, sam skarżący wskazał na wolę oskarżonego uczestnictwa w postępowaniu mediacyjnym i przeproszenia pokrzywdzonego, co tylko może dodatkowo potwierdzać jego sprawstwo.

Reasumując, skarżący nie wykazał w stopniu wystarczającym i pozwalającym na uwzględnienie zarzutu naruszenia przez sąd zasad swobodnej oceny dowodów, a tym samym nie potwierdził zasadności zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku sądu I instancji. Tym samym, skoro nie doszło do naruszenia przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów, to nie mogło także dojść do błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji. Nie budziły żadnych wątpliwości sądu odwoławczego właściwie dokonane ustalenia sądu I instancji, które są oparte na analizie prawidłowo ocenionych dowodów.

Kolejny zarzut skarżącego dotyczy naruszenia prawa procesowego w postaci art. 6 k.p.k. w zw. z art. 399 § 2 k.p.k. Zarzut ten należy uznać za bezzasadny z tego względu, że procedowanie sądu meriti było zgodne z przepisami procesowymi, a nadto nie mogło naruszyć prawa oskarżonego do obrony. Zważyć bowiem należy, że możliwość przerwania rozprawy na podstawie art. 399 § 2 k.p.k. wiąże się z uprzedzeniem sądu o zmianie kwalifikacji prawnej czynu i umożliwieniem

w związku z powyższym oskarżonemu przygotowania się do obrony. W rozpatrywanej sprawie sąd I instancji uprzedził o możliwości wyeliminowania chuligańskiego charakteru czynu, co oznacza w konsekwencji usunięcie z kwalifikacji prawnej art. 57a § 1 k.k. Powyższe wiąże się z potencjalną zmianą kwalifikacji na korzyść oskarżonego i nie odnosi się do zarzucanego mu przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., na co słusznie zwrócił uwagę sąd meriti (k. 67). Oczywistym jest, że taka zmiana kwalifikacji nie wymaga dodatkowego przygotowania się oskarżonego do obrony i brak przerwania (odroczenia) rozprawy nie może ograniczać jego prawa do obrony, tym bardziej, że nie brał on udziału w rozprawie.

Podobnie zarzut obrazy przepisu procesowego w postaci art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 214 k.p.k., wskazujący na oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z wywiadu środowiskowego, który jest we wskazanym przypadku przeprowadzany fakultatywnie „w razie potrzeby”, nie może zostać uwzględniony. Wszakże sąd I instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy, także w zakresie okoliczności dotyczących właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia. Tym samym odstępianie od przeprowadzenia dowodu z wywiadu środowiskowego nie miało żadnego znaczenia dla prawidłowości treści merytorycznego orzeczenia sądu.

Sąd odwoławczy nie podzielił także dodatkowego zarzutu stawianego zaskarżonemu wyrokowi dotyczącego rażącej

niewspółmierności orzeczonej kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić w sposób zasadny w sytuacji, kiedy wymierzona kara, jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. Innymi słowy zarzut taki można podnosić, gdy w odczuciu społecznym kara taka byłaby karą niesprawiedliwą. Zatem „rażąca niewspółmierność kary” o jakiej traktuje treść art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a tą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 k.k. oraz zasad wymiaru kary ukształtowanych ugruntowaną praktyką orzeczniczą. Wskazać należy, że pojęcie „rażącej niewspółmierności kary” oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi wówczas, gdy prima facie odbiega ona od kary, jaka należałoby wymierzyć, mając na względzie całokształt okoliczności podmiotowo – przedmiotowych danej sprawy (por. wyrok SN z 13 lutego 2020 r., II DSK 7/19, LEX nr 3221469). Rażąca niewspółmierność kary zachodzi również wówczas, kiedy kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia

jego społecznej szkodliwości oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie ma ona osiągnąć wobec oskarżonego. Oczywistym przy tym pozostaje, iż w każdym wypadku sąd winien baczyć, aby całokształt represji karnej nie przekraczał stopnia winy tzn. by nie wymierzono kary ponad winę sprawcy, chociażby przemawiały za tym potrzeby prewencji indywidualnej i ogólnej. W rozpatrywanej sprawie zarzut w tym zakresie okazał się bezpodstawny i nieuzasadniony, albowiem wymierzona kara 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, znajduje uzasadnienie w zasadach wynikających z treści art. 53 k.k. i nie jest rażąco surowa. W ocenie Sądu Okręgowego, kara, jak i pozostałe środki orzeczone wobec K. G. są słuszne, sprawiedliwe i czynią zadość zasadom i dyrektywom wymiaru kary, tak w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu odwoławczego analiza akt sprawy, w szczególności zaś wszystkich okoliczności dotyczących wymiaru kary pozwala zasadnie stwierdzić, iż wymierzona oskarżonemu kara wraz z obowiązkiem przeproszenia pokrzywdzonego oraz nawiązką, została ukształtowana prawidłowo, respektując w pełni zasady sądowego wymiaru kary.

Odnosząc się w końcu do zarzutu naruszenia prawa materialnego należy przypomnieć, że zarzut ten można zasadnie postawić tylko

wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych ze wskazanymi okolicznościami. W przypadku kwestionowania prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej czynu zarzut obrazy prawa materialnego podważa dokonaną przez sąd wykładnię - czy to znamion strony przedmiotowej, czy wykładnię strony podmiotowej. Innymi słowy sprowadza się do tego, czy zdaniem skarżącego właściwa interpretacja powinna prowadzić do stwierdzenia, że zachowania oskarżonego wypełnia znamiona przestępstwa lub nie. Wynika z tego, że zarzut ten można stawiać wyłącznie wtedy, gdy nie jest kwestionowany stan faktyczny. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł on mieć wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu. Tak też Sąd odwoławczy odczytuje ostatni zarzut zawarty w apelacji obrońcy, który dotyczy art. 438 pkt 1a k.p.k. w zakresie obrazy przepisów prawa materialnego innego niż w zakresie kwalifikacji prawnej czynu. Skarżący wskazuje, że sąd I instancji błędnie dokonał oceny okoliczności składających się na stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, co nie znajduje jednak potwierdzenia w ustaleniach dokonanych przez sąd a quo. Wszakże sąd meriti uznał, że uszkodzenia ciała pokrzywdzonego nie były znaczne (s. 10 uzasadnienia), co w konsekwencji

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 maja 2022 roku w sprawie IV K 217/22.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania. Sąd meriti jasno wskazał, które z dowodów uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości, co skutkowało skazaniem oskarżonego za przypisany mu w wyroku czyn. Ocena ta zyskała pełną aprobatę sądu odwoławczego, zarówno w zakresie sprawstwa, jak i sankcji karnej.</p> <p>W sprawie nie stwierdzono okoliczności podlegających uwzględnieniu przez sąd odwoławczy z urzędu w postaci przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., które musiałyby skutkować uchYLENIEM lub zmianą wyroku.</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 840 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, zgodnie z wnioskiem jego pełnomocnika (k. 103).</p> <p>Sąd odwoławczy mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego uznał za zasadne zwolnienie go w oparciu o normę z art. 624 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.</p>

PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 maja 2022 roku w sprawie IV K 217/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana